

Barcelona, 24 de Febrer de 1928

L'Esquella de la Torratxa

ANY LI - Núm 2540 - 15 cts. - Atrassats 30

EL DEJUNI

—I com m'engreixen a mi aquestes setmanes!

TEATRE CATALÀ "NOVETATS"

Hoy, noche:

LA LLOTJA y MADAME MUNDETA

Sábado, tarde, la magnífica comedia de Artís:
ISABEL CORTES, VIUDA DE PUJOL

Domingo, a las tres y media, última del gran espectáculo
EL SECRET DE LA CAPSA D'OR

A las seis menos cuarto:

LA LLOTJA y LES NOIES ENAMORADES

Lunes, acontecimiento artístico-teatral, conferencia sobre
su teatro por el célebre literato francés

H. R. LENORMAND

estreno de su obra cumbre Les ratés (Els fracassats),
traducción de Pou y Pagés y Carlos Soldevila

Se despacha en Contaduría.

Teatre Català ROMEA

Gran Compañía VILA-DAVI

Primera actriz: MARIA VILA

Primeros actores: DAVI y NOLLA

Hoy, viernes, tarde,

ELS SAVIS DE VILATRISTA

Noche, a las diez menos cuarto, el ruidoso éxito de
Fontdevila,

EL CAVALLER IMMORAL

Domingo, a las tres y media,

ELS SAVIS DE VILATRISTA

A las seis de la tarde y a las diez de la noche,

EL CAVALLER IMMORAL

Se despacha en Contaduría.

TEATRE COMIC

DIRECCIO ARTISTICA: MANUEL SUGRAÑES

Demà, dissabte,
ESTRENA
de la segona
part d'EUREKA

BIS-BIS

BICICLETES ESports
ACCESORIS

SANROMÀ

Balmes, 62 - Telèfon 1445 A - BARCELONA

DEMANEU TARIFES DE PREUS

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

L'rou sofrir inutilment de les dites malalties,
gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOLVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions),
amb totes les seves manifestacions, *uretritis*,
prostatitis, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc.,
de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretri-*
tis, *cistitis*, *anexitis*, *fluijos*, etc.; de la dona,
per cròniques i rebels que siguin, es guareixen
aviat i radicalment amb els *Coixets del Doctor*
Solvre. Els malalts es guareixen ells sols, sense
injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes
ni bugies, etc., tan perillós sempre i que neces-
sitava la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva

malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sífilis* (avarosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres vari-*
coses (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acné*,
urticària, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions
de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radi-
calment amb les *Pindoles depuratives del Dr. Solvre*, que són la medi-
cació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la
renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut,
resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronsos, su-
puració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc.,
restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a
l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions*
nocturnes, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua*
de la memòria, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremors*,
palpitacions, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifesta-
cions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que
siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Gragees potencials del*
Dr. Solvre. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell,
medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats,
a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar
íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa,
sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pes-
setes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sòkatarq, carrer del Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona*, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenrotllament, tractament i guariment de les dites malalties.

Antoni López

IMPRESSOR

Carrer de l'Olm, 8 - BARCELONA

TRENCATS

temps i diner, no deveu comprar cap
aparell sense visitar abans aquesta casa.

CASA TORRENT - 13, Unió, 13 - BARCELONA

Tingueu sempre present que, els millors aparells del món per al guariment de tota mena d'hèrnia en homes, dones i criatures, són els de la casa TORRENT. Sense traves ni elàstics enfarfegosos de cap mena. No molesten ni embarassen, deixant que hom es mogui lliurement i faci els treballs mes durs i pesats, sense la més petita molèstia. Si voleu estalviar salut,

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

FUTUR I PASSAT

F. T. Marinetti, aquell senyor que fa més d'onze anys que està fent els gegants per tot Europa, amb la doctrina futurista, ha passat per Barcelona i ha donat una conferència al Teatre Català Novetats. El senyor Marinetti és un home molt pintoresc. Precisament, perquè és un home molt pintoresc mereix un gran respecte per part nostra. És un home que ja té quaranta anys i que en fa vint que va pel món parlant, més que del futur, del futurisme, de la història del futurisme, o sigui del passat del futurisme; de la tradició del futurisme.

Les seves paraules han arribat a nosaltres amb pols, amb brutícia d'antiquari. L'home feia esforços per a arribar a convèncer-nos de la modernitat de la seva doctrina, però quan ens va ensenyar un volum de l'antiga casa "Semper", de València, i aquell retrat, en el qual porta uns bigotis punxaguts de *D'Artagnan*, ens vàrem donar compte de què tot això feia un perfum de record de joventut que ens envellia. Així és que el futurisme arriba a Barcelona amb molts anys de retard. L'home es creia que arribava ell i que ens hauria de contar punt per punt tot el que havia fet el futurisme a Itàlia.

Ací, a Catalunya, fa ja molts anys que hi tornem d'això del futurisme i de totes les modernitats estètiques d'Europa i Amèrica; de l'Àfrica i de l'Oceania. Per això, quan l'home ens va dir tot allò de l'escopinada, el cop de puny, la guitza i la grolleria col·lectiva com a armes de difusió d'una doctrina, nosaltres ens crèiem a l'edat de pedra i el senyor Marinetti ens féu l'efecte d'una dida seca que comença el conte d'"Una vegada era un rei..."

Mentre el futurisme se'ns feia passat, el passat, la tradició, està fent a Catalunya el seu camí. El passat, el més rònic passat està preparant-se per a convertir-se en un present més negre que una pedregada. Estic parlant-vos del nou diari catòlic que diuen que aviat sortirà a Catalunya. Això que en diuen que en diran "El Matí".

Sembla mentida que en pocs anys aquesta nuvolada negra de passat, de tradició, s'hagi imposat d'aquesta ma-

nera a casa nostra. Amb això estem conformes amb l'esperit que marca l'"A B C".

FRANCESC MADRID

EL TEXT I NINOTS DEL PRESENT

NUMERO HA ESTAT REVISAT

PER LA CENSURA GOVERNATIVA

D'UNA ESTRENA

Amb "La llotja", de Millàs-Raurell, el teatre català s'ha enriquit de debò. "La llotja" és una obra mestra, tal com sona. I obtingué un èxit immens, dels grossos de debò.

Durant la representació, ocupava una llotja, acompanyat d'una actriu, un dels nostres primers poetes, que ha portat els seus versos a l'escena i ha conegut dies de glòria. No sabem per què, però volem creure que aquest escriptor tenia una rialleta als llavis així que s'aixecà el teló.

"La llotja" començà. L'excel·lència de l'obra, la seva passió, la seva humanitat, captivà de seguida el públic.

I l'escriptor de la rialleta irònica s'anà posant seriós. De sobte, talment com si fos un gest de despit, es posà a conversar i a riure amb l'actriu. I així, tota la representació.

EL NOU APOSTOL

—Ja deu saber que hem tingut En Marinetti a Barcelona?

—Sí, sí...

—Va venir a donar una conferència.

—Jo no em creia que fes conferències. Jo em creia que feia comèdia.

—Ja en fa, no s'amoini. Ha vist com es fa anunciar?

—Com es fa anunciar?

—Com apòstol!

—I quin evangeli predica?

—El de la ximpleria!

MARINETTI

Aquest que ha vingut a Novetats a xerrar, lladrar i imitar piules, és ja un home totalment "demodé". Fa vint anys que llançà la fórmula del futurisme, d'aquest futurisme que avui queda una cosa absurda i buida. I llavors digué que al cap de deu anys una nova generació de joves vindria amb noves doctrines i els treuria.

Han vingut més d'una generació, amb estètiques doctrines de bon gust i de sentit comú. I Marinetti, nodrint

el seu futurisme amb la saba (?) del feixisme, no se n'ha anat.

Què espera? Es que no ho veu encara que és un fracassat que només serveix de nota dels intel·ligents?

Calia anar-lo a xiular, el dia de la conferència. Però a Marinetti li plau la bronca, i quan no n'hi ha, ell la promou; per això elogiem l'actitud de molta gent, que no assistí a la conferència.

Un dia, en una conferència, hom li tirà tomàtecs. I Marinetti tingué la barra d'agafar-ne dos o tres i menjar-se'ls.

UNA DISFRESSA

Alball de l'Artístic, com cada any, calia disfressa.

El porter detura a un home que va vestit de persona:

—No es pot passar—li diu.

—Per què?

—Perquè s'ha d'anar disfressat.

—Ja hi vaig.

—De què?

—De senyor!

UNA CATALANA

Fa ben poc, al Palau Dubost, de París, es celebrà la recepció del gran músic Schoenberg. Acte lluidíssim. Hi havia tota la intel·lectualitat i els elements oficials de França; hi havia també molts artistes estrangers i gran nombre d'invitats.

Assistí també a la rebuda el gran músic Prokoffief. Prokoffief és casat amb una dama catalana, nascuda a Nova York, filla d'un comerciant català i d'una dama ianqui. La senyora Prokoffief parla bé el català, puix que el seu pare hi feia parlar a la muller i als fills.

Al Palau Dubost, el jorn de la rebuda de Schoenberg, hi havia entre els invitats dos altres catalans, músics ambdós: Mompou i Borràs de Prim.

Algú digué a la senyora Prokoffief que al saló s'hi trobaven els dos catalans. La senyora Prokoffief volgué conèixer-los.

Foren presentats. S'inicià la conversa en francès. La senyora Prokoffief explicà la impressió que tenia de Catalunya pel seu pare, i es planyé de no conèixer el que podia considerar com el seu país.

Un dels dos catalans li demanà per parlar en la llengua pròpia. La senyora Prokoffief accedí de seguida.

Una pausa. La senyora havia de començar; semblava que li dolgués. Què diria?

Per fi anava a parlar. I les seves paraules foren canviant totalment el to de veu i àdhuc el posat:

—Voleu venir dissabte?

Ho va dir amb una gran naturalitat. Parlaven amb l'etiqueta que la societat exigeix; i en dir-los les primeres paraules en català, adoptà una familiaritat com si els conegués de tota la vida.

L'HUMOR DE MR. ASQUITH

Mister Asquith, l'illustre home d'Estat anglès que ha traspasat no fa gaire, tenia una reputació d'impassible. Tanmateix, això no excloïa que, a vegades, tingués cops d'un humorisme una mica fred que sorprenien.

En ocasió en què ell era ministre, un membre del Parlament el vingué a trobar, pocs moments després de la mort d'un alt funcionari de la Corona.

—No podrieu donar la plaça d'aquest al meu amic X? —preguntà el parlamentari.

—No hi ha inconvenient per a mi—digué glacialment Mister Asquith—. Que miri ell mateix si la caixa del mort li va a la seva mida.

MARINETTI

Marinetti és un home ja entrat en anys, ja madur. Vesteix una americana negra, que no es descorda mai; uns pantalons d'un gris fosc; al coll, la corbata és un minúscul llac negre. Té el cap pelat, pelat com un genoll. Més que de cap, ens fa l'efecte d'un genoll: d'un genoll amb bigoti. El bigoti, sota el nas—amb quin gust Marinetti el portaria al front el bigoti!—és una ratlleta negra pintada amb suro cremat.

Adopta el seu cos una actitud rígida, engallada, que li treu el pit enfora i li posa el cap als núvols. I, no obstant això, Marinetti fa l'efecte d'un home que deu conèixer tota la trajectòria de la corba reverent i humil.

No sabríem precisar el per què, però Marinetti, físicament, ens fa l'efecte d'un maître d'hôtel o d'un cicerone. Es veu que té mal geni. Crida, s'esgargamella, treu els braços enfora, els juga, els giravolta, els aixeca enlaire.

Espiritualment, Marinetti ens sembla un pobre home. En les seves paraules, que volen ésser definidores de l'art nou, no s'hi veu més que vulgaritat i ramploneria. De tant en tant, salta una piula: ens diu, per exemple, que és preferible el futbolista al professor, al savi; o que s'han de cremar els museus; o que ell, Marinetti, prefereix els sorolls de les grues, tramvies, automòbils a la Pastoral, de Beethoven. I la gent no s'enfada. La gentriu, riu...

Indubtablement, amb la seva actuació, Marinetti, no vol descobrir-nos la pólvora. Però la que ell ens serveix no deixa d'ésser una pólvora barata, una pólvora de castell de focs d'artifici, una pólvora senza coraggio. I això, el dia que se n'adoni, ha d'ésser tristíssim per en Marinetti.

Marinetti no té un concepte del ridícul. Bé, entenem-nos: Marinetti no creiem que tingui un concepte clar de res. Demés, a aquest italià no se li han de demanar conceptes, sinó el que bonament ens pot donar: que ens faci passar un bon ratet.

Marinetti, recitant versos, és del més grotesc que hem vist. Confessem sincerament que mai havíem vist cosa semblant. Els versos porten els següents títols, o semblants, no recordem bé, perquè encara no ens ha passat l'atabalament: Màquina lírica, El gos vist a través del seu olor, El saxofon polièdric de la lluna convaiescent, etcètera. Marinetti, en recitar aquestes coses que ell en diu versos—tampoc en això el volem contrariar—està genial, inimitable.

Però, de totes maneres—i ens dol pensar que això el di gustarà—Marinetti ens ha decepcionat: ens creiem que era més boig del que és en realitat. Ens creiem que el seu evangeli era més divertit. Creiem que li convé accentuar un xic la nota: posar-se un nas de cartró, pintar-se un ull a la calba, saltar trapeçis.

Ara resulta trist i ensopit.

VIRAI

EL PRETENDENT

—Al cap i a la fi, no és tanta la diferència!

—Jo faig el segon milió i vostè encara està fent el primer.

LA INFLUÈNCIA DEL "JAZZ"

Ha arribat ja fins a València... No saben què ha passat a València? No hi ha cap llegidor que tingui algú a València que li hagi dit el plat del dia del mentider d'allà? No?... Doncs, bé: jo els posaré en antecedents, i consti que, encara que vinguda la nova d'un mentider, no és cap "bòfia". Ho sabem de bona tinta, de bona tinta negra, car el fet s'apropa més a la fosquedat que a la claror.

Es el cas que un bon senyor, per més senyes, que es dedica a un negoci que va amb rodes, un negoci prou fort per a poder viure tranquil, es troba a hores d'ara amb la intranquillitat de veure com el seu negoci, l'íntim, el particular, no va com l'altre, és a dir, que no pot anar ni amb rodes. Però deixem la palla a un cantó i anem al jazz, volem dir al gra que li ha sortit al bon jan, més ben dit, al forúncol que li sortí a la seva muller. El bon senyor, per altra banda, n'estava àdhuc satisfet del forúncol d'ella, car, com hauran ja suposat bé els que llegeixen, es tractava d'un embaràs; i un embaràs a les seves altures, després de vint anys de matrimoni sense conseqüències, era per estar-ne de satisfet, oi? Doncs, aquesta és la pedra filosofal, i el cas de música, que, un cop desfet el forúncol, quan ell i la part científica, esperaven la resolució en matèria

blanca, quin ha estat l'astorament de tots en veure eixir un munt de cafè, però de cafè del més negre.

De primer antuvi, l'exclamació fou negra també; després es deixà lliscar un "si almenys hagués estat de cafè amb llet...", i, finalment, una inclinació al consol, amb la recerca vers l'arbre genealògic d'ambdues parts contraents, per tal de determinar l'origen i l'explicació de la fosquedat per motiu d'un salt de la sang, per enrrera que fos. Qui no s'aconsola és perquè no vol, i si veritablement hi ha en els fundadors de la família un abissini, per exemple, perquè no acceptar la possibilitat d'una transfusió històrica?

Ara que, els innovats i els que presumeixen d'estar-ho, han fallat ja la sentència, puix han portat al mentider la demostració de la causa, amb el record de l'efecte que feia muntat al seient i la mà al volant, el negre que la parella feliç tenia per *chauffeur*. I si feia patxoca decorativament, com no suposar que la demostrés fóra de la decoració, en el recolliment musical momentani d'una llar inclinada a les sonoritats del *banjo*?

Nosaltres no volem aprofitar-nos d'aquest ball, ni molt menys comentar o preveure les conseqüències i els esdeveniments ulteriors. Solament ens sentim condolguts de què, pel sol fet de tenir, o haver tingut, un *chauffeur* de color, ara, tant el marit com la muller s'hagin d'averگونyir i oir-se cantar tothora allò de "Porque era negro..."

LLUÍS RAMÍREZ CARULLA

D'UNA POLEMICA

La fina subtileza del perfilat ironista Carles Soldevila, ha penetrat els greuges que podia reportar una deficiència en la creació d'un teatre d'art. Carles Soldevila creu que l'art en teatre ha d'implicar snobisme, modernitat a tiltrança, creació de l'imprevist, de l'insospitat. Cal un edifici nou, plaçat en un carrer nou i seguint noves formes arquitectòniques.

Novetats, senyor Soldevila, sempre novetats... Un hom té l'obligació de canalitzar sàviament tots els assumptes, per tal de no perdre una goteta d'aigua. Amb tenacitat i una mica d'esforç, Déu hi fa més que nosaltres.

Per a la construcció del nou edifici, que ha d'ésser cap i casal del Teatre d'Art, ideat pel senyor Soldevila, hom ha rebut els següents donatius:

Set milions... de l'oncle (nominals); "Una llotja" que ningú no volia per massa nova; sis participacions de la "Loteria Nacional", de gran utilitat per a la bona marxa d'un teatre; i set dotzenes de comedians *gens honorables*, que mai—ni per pròpia voluntat—no han pogut estar sense contracta.

A més a més, i com a glòria final, hom ha rebut uns magnífics projectes de l'arquitecte senyor Miret, que desconcerten per la fantasia de la construcció a tothom que hi passa els ulls. Per tal de què el lector pugui formar-se una idea vigorosa de ço que serà l'edifici, el descriurem amb trets generals. Les portes d'entrada seran al pis cinquè (hi haurà dues formes d'accés: amb avió i amb grua); la sala d'espectacles serà al soterrani i l'escenari, que en

comptes de boca tindrà dents i de cortines, *visillos*, a la xemeneia del terrat.

Esperem que el senyor Soldevila s'enorgullirà d'aquesta meravellosa construcció que deixarà bocabadats a tots els catalans, per la seva extraordinària modernitat.

COM SON ELS NOSTRES COMICS

UNES PARAULES D'INTRODUCCIO

Com són els nostres còmics? Són bons o dolents? Saben parlar i moure's a les taules? Tenen el sentiment de l'art, de la bellesa? Saben el que porten entre mans, coneixen el seu ofici? Es saben vestir, es saben caracteritzar com cal?...

Heus ací el que ens proposem dir. Cada setmana farem aparèixer en aquestes pàgines un dels nostres actors, una de les nostres actrius. Procurarem fer reviure el seu gest, els seus moviments, la seva veu. Fer veure com és per dintre i per fora.

No tractem, però, de fer-los uns reclams, de tocar el bombo i els platerets a honor seu. Tampoc pretenem de posar-los en ridícul. Ens guia més aviat un desig de valorització, un desig de justícia... N'hi ha dels nostres còmics que ja fóra hora de què els retiressin. Què voleu? Són joguines espallades que tenen algun ressort trencat i ja no ens diverteixen. Caldria deixar-los tancats a la capsa i no treure'ls mai més.

Altres potser no se'ls dona—ni se la donen ells mateixos—tota la importància que tenen. Perquè—ni que us

LA CONFERENCIA D'EN MARINETTI

Com la van escoltar

n'estranyeu — a Catalunya és a l'únic país on passen coses tan inverosímils que fins hi ha còmics que no se'n donen d'importància. Es clar que són poquets i que el sou, a vegades, no els arriba prou perquè se n'adonin.

Parlarem clar. No us fregueu, però, massa les mans. Parlarem també amb respecte. Evitarem, tant com es pugui de fer sang. Gairebé podem dir que l'únic que farem és algun que altre desinflament més o menys sorollós.

Que de quins parlarem? Oh, això ja ho anireu veient. Per ara, cada setmana, com hem dit, en farem sortir un. No guardarem en el nostre ordre cap categoria. Es clar que, el que no tingui cap categoria, ni l'esmentarem. Per començar i per galanteria, només, començarem per una dama. Quina? Ens ho farem a palletes, per a no ofendre'n cap.

DIMECRES DE CENDRA

Sota d'un cel impenitent
s'ha escolat trist i desigual
dins d'un remolí de vent,
el Carnaval.

Una carota estripada,
un nas de cartró, perdut,
i un regust dolç de besada
que el temps s'ha endut.

Voleia una serpentina
enganxada en un fanal
i s'ha mort la Colombina
dins la fredor matinal.

Era flama de carn tendra,
tremolor de llavi dolç,
i ara només és cendra
i pols.

Cendra i pols! Pobra carn fina,
cremada pel flam d'amor!
Joventut ets serpentina
multicolor.

Demà seràs pols i cendra:
s'apaga la sang i el foc;
serpentina de carn tendra
trossejada poc a poc.

La vida dansa que dansa,
Carnaval inquiet i dolç,
però la Mort va apropant-se
i ens va posant cendra al pols.

Dimecres de color gris,
fi tràgic d'una rondalla,
vas empolsegat i llis
sense ni una escorrialla.

Sota un cel impenitent,
color de vida que fina,
la joventut i l'enamorament,
com un cabell prim del vent,
són un tros de serpentina.

SALVADOR PERARNAU

CARNESTOLTES

—Me'n torno ben satisfet aquest any. Paraula!

ELS BALLS DEL LICEU

Com dèiem la setmana passada, després d'alguns anys d'haver-se suprimit els balls del Liceu, que gaudien d'una justíssima fama, enguany han estat ressuscitats. Beneïm, doncs, el Carnestoltes que acaba de morir.

Els dos balls que el dissabte de la passada setmana i el dilluns de la present han estat donats al Gran Teatre del Liceu, no han estat aquells balls famosos del segle passat i dels primers anys del corrent. Però han estat uns balls de disfresses excel·lents, molt superiors als dels darrers anys del Liceu i més divertits i de bon gust que la majoria dels que darrerament hem vist.

El teatre feia goig de debò. L'immens local era ple com un ou. El bon gust, l'educació, l'alegria, l'alat humor eren les notes dominants.

Ens hi vàrem divertir de debò; això és tot el que es pot dir, perquè nosaltres som una mica exigents.

BANQUET A MANUEL FONTDEVILA

El passat dissabte, al restaurant "La Pàtria", es celebrà el banquet a honor d'En Manuel Fontdevila, l'autor d'"El cavaller immoral".

A l'entorn de l'homenatjat es reuniren un centenar d'amics, entre els quals hi havia bon nombre d'actrius, actors, escriptors i autors dramàtics.

Es reberen adhesions de significades personalitats de l'art, la política i la literatura.

Als postres, Lluís Capdevila, "Amichatis", Josep Santpere i Lluhí, tingueren cordials paraules per a Manuel Fontdevila.

Aquest, en regrejar l'homenatge, ho féu en forma càustica, interessantíssima, obtenint grans aplaudiments.

Fou, en fi, una festa plena de cordialitat i simpatia.

MARINETTI

Plaff Pataplaff! Hum! Xiuuuu.....

Stop.

Cruc! Cruc! Cruc! Catacruc! Klau! Klau! Klau! Ca-taklau!

Buffffff.....

Dinamita. Rapidesa. Llibertat.

La lluna. Negra nit. Sorolls.

Pam! Pam! Patam! Pataplam! Repatapammm.....

Aix és, si fa o no fa, un vers futurista. Res de lirismes. Res de paraules que cauen bé a l'orella. La poesia, segons Marinetti, ha de tenir melodia de motor d'explosió.

Les seves muses són les bieles d'un vuit cilindres. La música més simpàtica és la d'un motor a *tot taco*, amb escape lliure i fent soroll de lluna; el gran instrument és l'hèlix d'un avió.

El teatre "futurista" ha d'ésser reial, dur, veritat, sense palla ni arrodoniments. S'ha d'anar de dret al motiu i deixar-se d'escenes complementàries.

Així, doncs, tots aquests drames que acaben amb la mort del protagonista a escena, amb aixecar teló, plantar-li un tret, o fer-lo atropellar per un camió, ja està el drama llest.

El "futurisme" ha de donar clara idea de realitat; així, el tret o l'atropellament, han d'ésser verídics. Res de tirar amb pólvora sola. Amb bala i apuntant bé!

La pintura "futurista" deixa de banda tota estètica regular. És l'expressió de l'esperit i, per tant, la part, diguem-ne externa, és secundària.

En "futurisme", per indicar que un home és de grans idees, ha de pintar-se un cap gros. Si té bona vista, per ulls han de posar-li telescopis. Si és mandra per a caminar, uns peus molt grossos que li costen d'arrossegar.

Però el més interessant de la pintura futurista és la sensació de la velocitat. El quadro que això representa, deixaria distret i bocabadat al mateix Seagrave, que és el campió del món de velocitat en automòbil.

Evidentment, els futuristes són més ràpids amb el pinzell que cap *racer* dels que fins avui s'han inventat.

Marinetti ens va dir tot això. Per donar-nos a entendre que el futurisme és una gran cosa, necessità dues hores i mitja.

I, en teoria futurista, amb uns segons n'havia de tenir prou.

Dient: el futurisme és el millor, ja havia complert. No diu que s'ha d'anar al gra? Doncs, per què es va estar dues hores i mitja xerrant?

Però li agraim el discurs. Ens va fer gràcia. En té. Especialment imitant màquines i motors, deixa petits els artefactes interessats. Ens sembla que, per a fer-se càrrec dels ninots d'En Sanz, no tindria preu. És un ventríloc amb totes les de la llei.

Xarrau! Plum! Plaf! Tiuuuuu... Naps. Cols. Xirivies. Seques. Cigrons. Apa, buenas!

Dues ratlles mig seriosament. En Marinetti no ens va convèncer. Perquè un home demostrí que té raó, que les seves idees són les bones, ha de tenir estabilitat de criteri. I Marinetti la teoria la destrueix després amb les proves.

Predica la brevetat, i per a dir-nos que la lluna s'ha-

L'ENTERRAMENT DE LA SARDINA

—Prou que l'enterrem tot l'any, nosaltres, els obrers

via mort, va trigar 3 m., 54 s., 1/5. Després ens va recitar el *crac crac de la nit*, i per dir que al vespre se sent soroll, ens va parlar de la Via làctea, del telègraf i de la constel·lació d'Escorpi; total 4 m., 43 s., 2/5.

També per dir-nos que el sol surt per sobre el mar, va trigar 3 m., 22 s., 4/5.

I per explicar-nos els sorolls d'un cotxe de cursa, empleà 3 m., 24 s., 3/5. (Un cotxe de cursa normal, amb aquest temps pot recórrer uns 10 quilòmetres, i als 500 metres ja no s'ouen sorolls.)

En Marinetti, doncs, encara no ha posat la literatura "futurista" a un pla d'igualtat amb el motor. Per ésser així, l'*alegi del cotxe de cursa* no podia durar més d'uns 16 segons.

El futurisme no és, doncs, la perfecció.

Ah!... L'apòstol futurista va dir-nos que el gran instrument de música futurista és un "trasto" que fa, a la vegada, el soroll de la màquina potent i de la natura feréstega.

Artistes que abomineu del *jazz-band*, què direu el dia que oiïu l'eina meravellosa de Marinetti?

En resum: de la conferència d'En Marinetti en vàrem deduir que, si el futurisme prospera, el principal dependi de la nació serà per a la construcció de manicomis.

PAPUS

QUARESMA

Hem entrat, ja, senyors, a la Quaresma. Aquest monstre que cada any ve a visitar-nos, s'ha introduït ja, doncs, amb la seva repugnant figura femenina i els seus múltiples peus, a casa nostra. Ha resseguit totes les esglésies, ha introduït a les llars de les persones místiques i semi-místiques. La Quaresma, amb el seu pas lent, afadigat, la ronya i la misèria al cos, passeja pels nostres carrers el seu cinisme. Està a punt de fer tots els estralls que pugui i mira de fer esquitxar a benefici dels capellans tots els diners que pugui.

Ah, Quaresma, Quaresma! Tot just el Carnestoltes se'n va, enguany, que tu, estalonant-lo, ja arribes. Arribes el mateix dia que a ell l'enterren, l'alegria al cor, perquè tothom sap positivament que l'any vinent ressuscitarà. La processó de la bona mort, amb la qual et reben tots els eucarístics, és un contrast, gairebé un sarcasme a l'enterrament xiroi del pobre Carnestoltes.

Quaresma, tu ens portes la hipocresia, la tristesa, l'encaicament. Passaríem bé per totes aquestes coses, sinó hi hagués entre elles la hipocresia. Ens repugna, a nosaltres, la hipocresia. I, ara, justament, que tot el món, i no casa nostra especialment, n'està infectat, la Quaresma hauria de desaparèixer més que mai. Si ens plau el Carnaval és, més que per la seva gran alegria, que sempre ens és un bé, perquè aquells dies és exiliada la hipocresia de tant que tothom vol fingir. I, de cop i volta, ens ve la personificació de la Quaresma.

Epoca de falsos sacrificis i de dejunis estèrils. Epoca de les vaques grasses dels mossèn. Si en passar pel nostre costat ens mires amb la teva cara fumeta, nosaltres no podem mirar-te sinó amb menyspreu, amb un menyspreu que sintetitza tota la llàstima que ens fan les teves víctimes.

ART I ARTISTES

GALERIES AREÑAS

Novament el paisatgista Puig-Perucho té a bé presentar-nos uns exemplars de pintura sana i forta, refermant-nos un cop més en el concepte enlairat que d'ell teníem.

Es En Puig-Perucho un dels esperits més cultivats que ara tenim dins de l'art del paisatge. Pintor de naturalesa, ella l'inspira i li fa oblidar influències estranyes per a plasmar-se en teles harmòniques, on el temperament de l'artista es desenrotlla sense traves de cap mena, servit per un coneixement perfecte de l'ofici.

Sense rebuscaments ni estridències, l'art d'En Puig-Perucho és senzillament exquisit.

Junt amb l'anterior, exposa En Segrelles a casa l'Areñas, i també hem de parlar amb elogi de la seva obra. Mestre de la tècnica, resol amb facilitat els més difícils trenca-colls del seu art múltiple.

Té una inspiració fàcil i un alt esperit decoratiu; porta a la tela assumptes molt diferents els uns dels altres i tots els tracta bé, tant els que foren inspirats en temes sublimes, com els que semblen rebuscaments d'una imaginació fantàstica i exaltada que encaparren al que ho veu.

En resum, és una bona exposició d'un ver artista.

Després d'enlluernats amb les pintures abans ressenyades, baixàrem a les coves de sota les Galeries Areñas per tal de veure l'exposició subterrània de l'escultor Claret.

N'hi ha de totes mides i formes, però totes amb tirada cap imitar per la forma i els procediments l'art de l'antiga Grècia, sense, però, acostar-s'hi de bon tros. La producció d'En Claret és desigual, doncs té coses ben ensopegades i que fan goig, junt amb altres en les que s'han descuidat fins els rudiments de l'art i de les proporcions estàtiques.

Tot plegat no és res de l'altre món, però tampoc n'hi havia per a posar-ho al celler com ha fet l'Areñas.

GALERIES LAIETANES

L'Agrupació "Les Arts i els Artistes" han fet la seva exposició anyal, i, com sempre, hi trobareu una barreja de totes les escoles i de tots els procediments; des dels de tendències acadèmiques, reposades i clàssiques, fins a les avançades, extravagants i poca-soltes a tot ésser-ho.

La impressió dominant és de fluixedat, i es veu d'una hora lluny que molts veritables pintors han enviat alguna cosa només per a quedar bé i sense cap interès de lluir-se, cosa, per demés fàcil, pel contrast amb determinades produccions d'escoles més o menys cubistes i d'avantguarda (!)

BORIEL

ROMEA

S'aferma l'èxit d'"El cavaller immoral", la nova obra de Manuel Fontdevila. Un èxit força merescut, val a dir-ho.

Però ja ens ocuparem en el número passat d'"El cavaller immoral" i no és cosa que ara ho tornem a fer. En canvi, és de justícia que parlem de la interpretació. En primer lloc, Maria Vila, digna de tots els elogis i tots els aplaudiments, per haver sostingut el dramatisme agut del personatge durant tota l'obra, amb una gran valentia. La senyora Fremont, en un tipus molt interessants de l'obra, trobà motiu per a demostrar-nos una vegada més el seu talent. Molt bé la senyoreta Rodríguez en una figura de difícil realització per a ella, a la qual estàvem acostumats a veure en tipus còmics. Bé la senyoreta Lliteras.

Molt bé, molt expressiu, Pius Daví. Alexandre Nolla, en un personatge perillós, sabé demostrar-nos la quantitat i qualitat d'actor que hi ha en ell. Els demés, Cabré, Ventayols, Stremis, Aròstegui, dignes d'atenció. Ens oblidàvem de la senyora Cazorla, que digué i jugà una escena de l'acte segon amb força justesa.

NOVETATS

"La llotja"—diguem-ho abans que tot—és l'obra més digna que s'ha estrenat en el teatre català d'uns anys a aquesta part. I la dignitat no és cosa de què n'estiguem sobrats en el nostre teatre.

"La llotja", de Millàs-Raurell, és una obra digna, valenta, interessant. La seva, no és una valentia de míting, de crit, de "latiguillo". El seu interès no és un interès melodramàtic i fulletinesc.

Hi ha un motiu de drama—un motiu de drama en línia ascendent—i els tres personatges centrals de l'obra no parlen, durant els tres actes, més que d'aquest drama que ha dut el turment a les seves ànimes. Això, aquesta sobrietat, aquesta intensitat, aquesta concisió, no són tan fàcils d'aconseguir com sembla. Per a salvar-se, per a eludir aquestes dificultats, la majoria dels autors dramàtics usen i abusen dels personatges episòdics. Però així es corre un perill: el de fer una comèdia episòdica, o sigui: un trajo de retalls, de pedaços.

Millàs-Raurell, un dels nostres escriptors més dignes d'interès, no ha fet una comèdia perquè sí. No, no; en la seva obra hi ha una intenció, una passió, un problema. No ha fet, Millàs-Raurell, amb "La llotja", una obra de cara al públic. I el públic l'ha aplaudit. Per què? Perquè el públic, quan no el desvien les empreses i la crítica, aplaudeix les obres que tenen una veritable valor. El públic—el poble—, ha aplaudit obres com "Santa Joana", de Bernard Shaw; "El professor Storitzin" d'Andréiev; "Les tres germanes", de Chéjov... mentre quatre savis de cartró tenien la inconsciència de renegar d'aquestes obres o tractar-les amb un menyspreu que feia riure, per veure de qui venia.

Millàs-Raurell ha tingut un gran èxit de públic amb una obra bella i digna. Aquesta és la nostra més gran alegria.

La interpretació, mereixedora d'elogis. En primer lloc, Ramon Martori, que sabé fer viure tot el turment del patètic personatge a ell encarregat. Antoni Gimbernat, un dels actors més estimables del nostre teatre, com sempre: digne, aplomat, correctíssim. Joaquim Montero ens demostrà que, quan vol, és un còmic de grans recursos i discreció. Molt bé les senyores Morera i Peris i els senyors Gómez, Xuclà, Galceràn, Ferrándiz i Martí.

BARCELONA

Enric Borràs—el nom del qual no ha d'anar acompanyat d'adjectius elogiosos, perquè ja s'han esgotat tots i se n'haurien d'inventar de nous, ha estrenat una obra d'Edmond Guiraud, "El hijo". No recordem en aquest precís moment el nom dels traductors, l'obra dels quals mereix, certament, tots els elogis.

Edmond Guiraud no és un dels autors que fan més forolla a França. Però la seva obra té una dignitat i una delicadesa que no té la dels altres autors, la de la majoria d'altres autors.

"El hijo" és una comèdia en la qual s'adverteix una fina sensibilitat, un sobri temperament d'autor dramàtic. Una comèdia escrita i treballada amb una gran honestat en el procediment. Una comèdia en la que hi han idees i passions, en la que hi ha intel·ligència. Una comèdia que honora el seu autor.

Però, estant molt bé la comèdia, el més digne d'elogi és la labor d'Enric Borràs. La labor d'En Borràs té una perfecció total. El seu, és un talent en plenitud.

Amb "El hijo", Enric Borràs hi està senzillament magistral. Els altres actors de la companyia, molt dignes.

ESPANYOL

"A América ho fem així" és el títol d'un vodevil de Praxy que ha traduït, amb molta gràcia, el nostre company Francesc Madrid. Ja no cal dir que ha assolit un èxit.

La interpretació, excellent.

Per manca d'espai, i perquè tampoc hi ha hagut res interessant, deixem de parlar dels altres teatres.

Ho farem la setmana entrant.

BOB

ELS DEPORTS

FUTBOL

Confessem que, el que és aquesta vegada, ens hem equivocat de mig a mig, fent mofa dels partits de la "màxima" emoció. Després d'haver vist el partit de diumenge passat, entre els del Guinardó i els de Les Corts, no podem per menys de confessar el nostre error.

Perquè mireu que en va ésser d'emocionant aquell partit; segurament que mai més no en tornarem a veure un altre de semblant.

Va començar amb unes agalles extraordinàries de l'"Europa", i té: van fer un gol. Un amable aficionat, que teníem al costat, va riure de satisfacció i nosaltres vàrem dir-nos: "Ja patirem!". Efectivament, l'entusiasme d'aquell senyor se n'anava als núvols i temíem pel nostre físic de tants gests que feia, quan un gol del "Barcelona" el deixà parat i després, encara, un altre gol també del "Barcelona" el deixà fred; no gosava dir res, tant com abans havia dit.

Ara eren els del "Barcelona" que reien de valent, encara que no les tenien totes, perquè els seus jugadors ho feien d'una manera que no se'ls podia posar gran confiança.

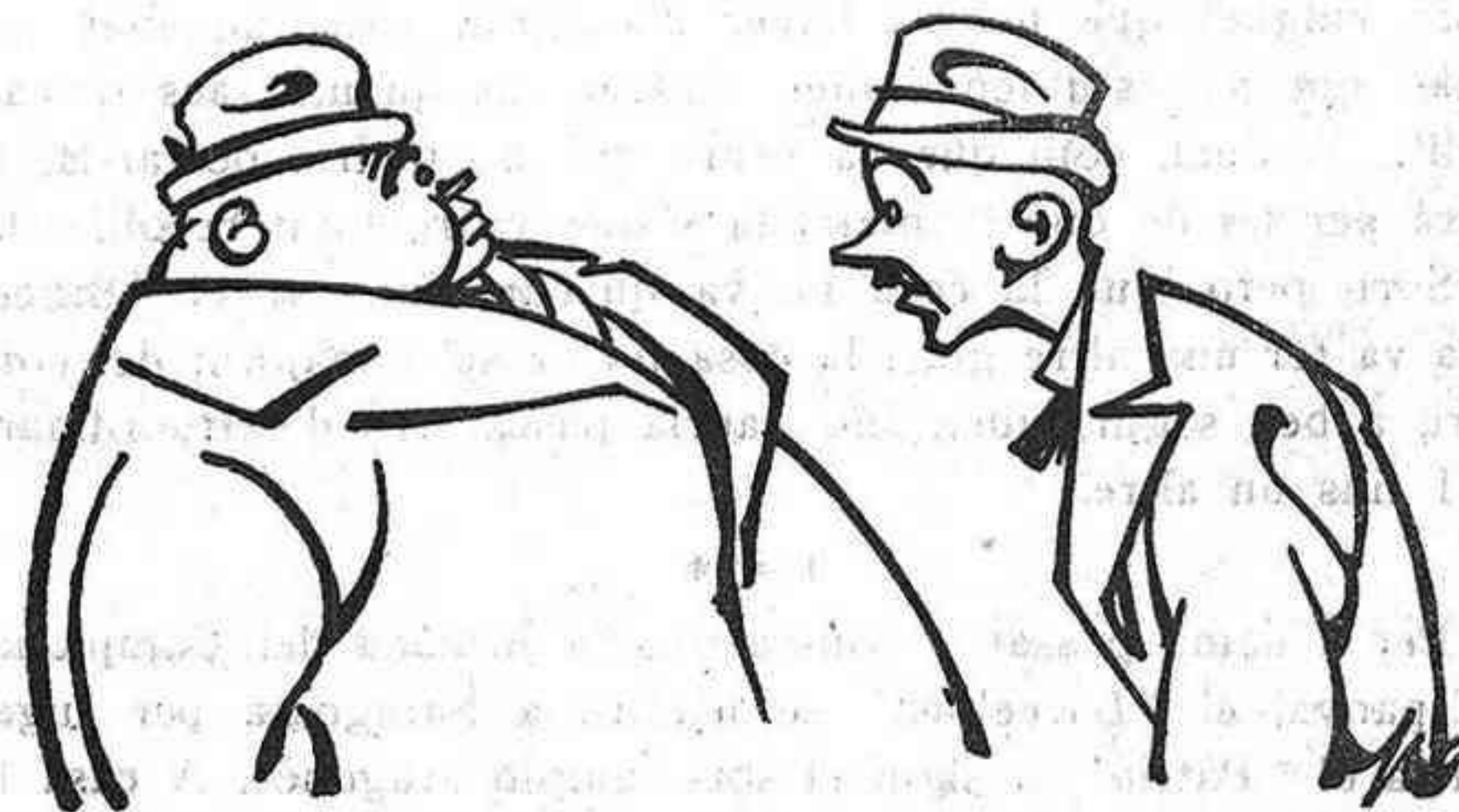
La cosa no varià d'aspecte fins ben entrat el segon temps; els uns ja estaven conformats amb la derrota, i els altres, com és natural, també ho estaven amb la victòria.

Vingué, però, una falta grossa comesa per l'àrbitre, però instigada pel jutge de línia, i ah, fillets!, no en volguem més d'escàndol. Per comble de la dissort, aquella falta que era con-

EL BON LLADRE

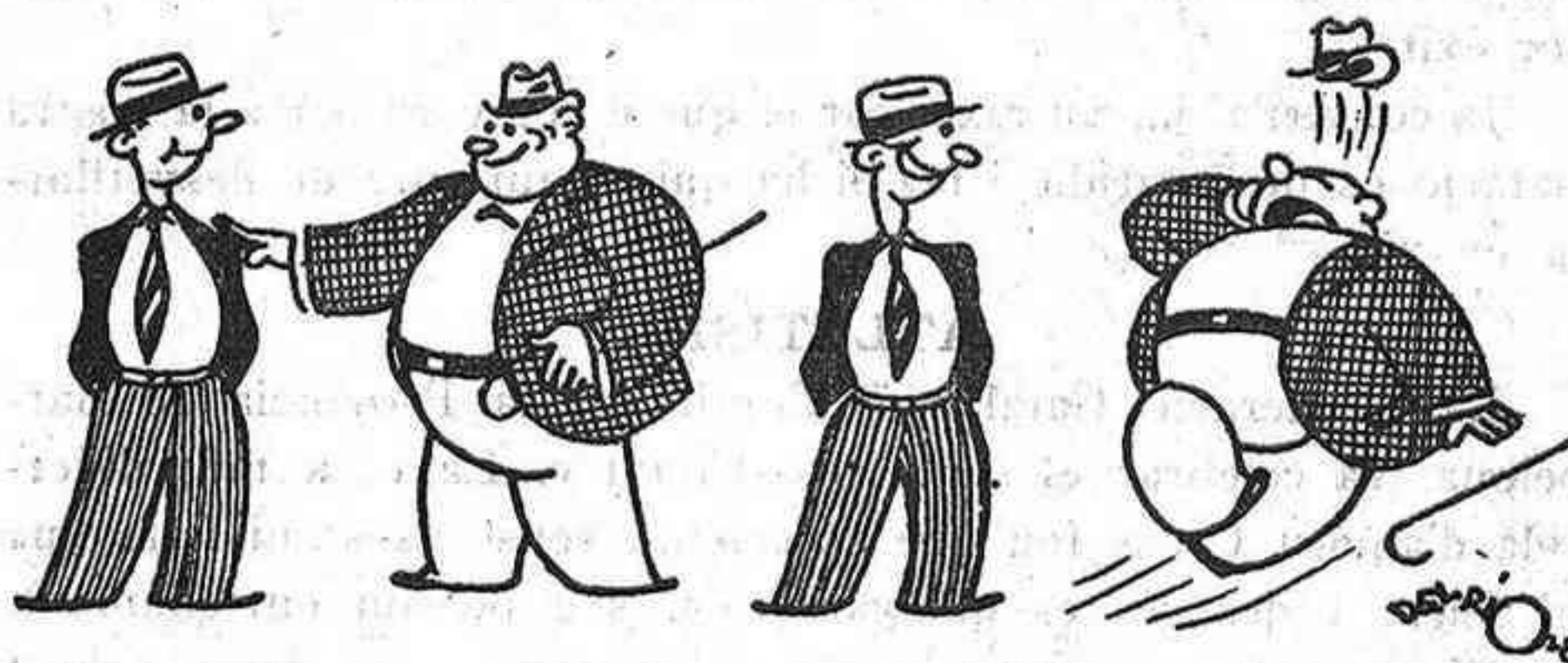
—Ara només li manca entregar-me la camisa i serà l'home més feliç del món.

UNA QUESTIO ENUTJOSA

—Els pescadors espanyols no poden veure els pescadors italians.

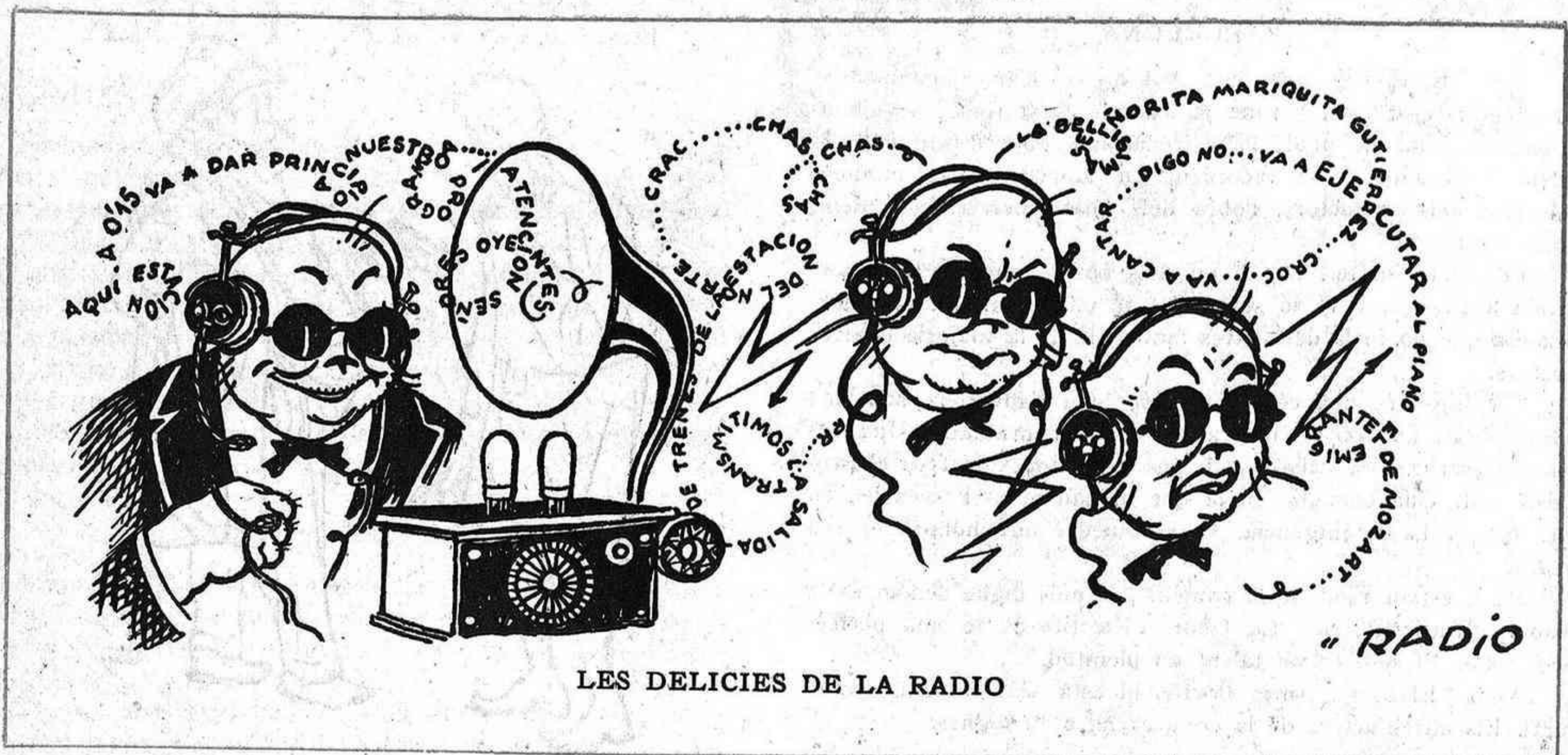
—Digues, doncs, que això del peix portarà cua!

IMPRUDENCIA

—Saps aquella rossa, la Maria? Ha trobat un imbècil i s'hi ha casat.

—Es que l'imbècil sóc jo!

tra el "Barcelona", va convertir-se en gol. Llavors ja passà de cridoria; els uns amb l'estrident "Mata'!!", els altres amb l'"Agafeu-lo!", i tot aquell vocabulari per l'estil ens van deixar aclaparats de debò. Aquell senyor del costat no deia res, però mig somreia de satisfacció. (Era un gol i anava pels que no havien pogut entrar per la "xamba" dels blau-granal!

El que és al pobre jutge de ratlla el van deixar com una sopa; vulgues que no, va haver d'acceptar totes aquelles paraules que s'acostumen, i més encara, uns quants sacs re Calderilla, la qual, com que va veure que no podria portar-la, la deixà per tal de què la mainada s'anés entretenant recollint-la.

Sort, però, que la cosa no va quedar així, car el "Barcelona" va fer una altra gol i la cosa no passà a majors; del contrari, a ben segur, que... no hauria passat res d'extraordinari.

I fins un altre.

Per a demà passat, i com a quarta jornada del Campionat d'Espanya, el "Barcelona" se n'anirà a Saragossa per jugar contra el "Pàtria", o sigui el sots-campió aragonès. A casa hi tindrem la "Real Societat", de Sant Sebastià, que jugarà al camp del Guinardó contra l'"Europa".

Esperem quins nous esdeveniments hi haurà.

NATACIO

El "C. N. Barcelona" i el "C. N. Atlètic" continuen les seves importants organitzacions; el primer, el concurs social del nedador complet, i el segon, el concurs de natació i Atletisme d'hivern. Tant l'un com l'altre es desenrotllen amb el major èxit.

Ja convenia, ja, tot això, car el que és l'hivern per a la nostra natació és molt fatídic i no hi ha qui tingui cura de desvetllar-la un xic.

ATLETISME

La "Federació Catalana", Comitè de la Província de Barcelona, va celebrar el seu Cross-Country. La cosa més divertida d'aquest Cross fou que es celebrà sense asos; ni falta que hi feiem. I després es queixaran del seu pessim entrenament.

El recorregut comprenia 10 quilòmetres i va ésser cobert per en Joaquim Gil, del "Barcelona", que arribà primer, en 32 minuts, i 12 segons.

Veurem si en successives proves, aquests joves, ja poden pasars la mà per la cara als "asos", per allisonar-los convenientment.

TEIXI

"A B C" creu que és molt possible, millor dit, que és el més fàcil, que si els capellans prediquen en català, a Catalunya els filigresos no els entendran.

Trobem que, com sempre, l'"A B C" té raó, perquè, si bé és veritat que a Barcelona hi ha forces persones que saben el català i algunes àdhuc el parlen, als pobles, i com més petits més, no hi ha ningú que el sàpiga ni que l'entengui.

I hem de dir que estem totalment d'acord amb les paraules que el senyor Frederic Carreras pronuncià, recolzant la tesi de l'"A B C", a Girona:

"Quan obriran els ulls i veuran, aquests sacerdots, el gran dany, que fan al poble que han d'ensenyar amb aquest llenguatge que no entén?"

⌘

La Conferència Panamericana!!!

S'ha reunit unes quantes vegades; tots plegats han fet molta xirinolla; han lluit la pinta a pleret, etc.

I s'ha ajornat sense haver resolt res, com s'ha vist sempre en totes les Conferències internacionals.

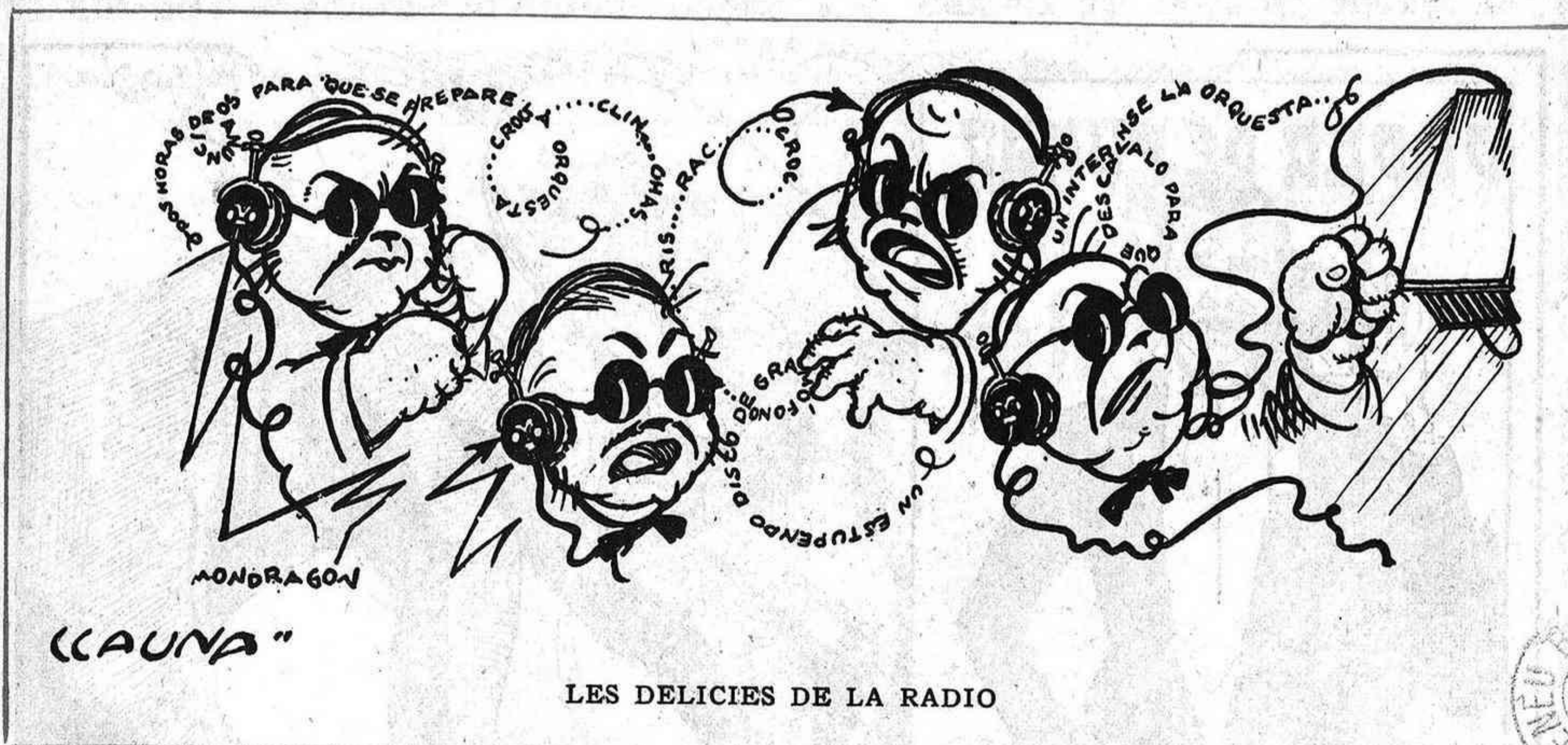
Ah, no! Ens equivocàvem. Ha resolt una cosa molt important. L'èxit, doncs, no ha estat tan immens com la Tripartita, que, després de reunir-se per a acordar el desarmament naval, se'n anaren tots tres a casa per a ordenar la construcció de nous vaixells.

En la Conferència Panamericana es definí el concepte d'"independència".

Els Estats Units prometé respectar-lo primer i més fermament que ningú. Com a prova de la sinceritat de les seves paraules, vol intensificar la seva campanya per tal d'apoderar-se de Nicaragua.

⌘

En una conferència s'acordà—serà una excepció això d'haver-se arribat a acordar alguna cosa?—que en les guerres no es podien usar els mitjans químics (gasos asfixiants, bacis tòxics, etc.).

«CAUNA»

LES DELICIES DE LA RADIO

França troba això molt just i vol que s'implanti, amb entusiasme. Però diu que ella, si ve el cas, emprarà sempre la guerra química, excepte amb els països que té signat el tractat—només Venezuela!

Això és justícia i humanitat!

✱

Els reis d'Afganistan que, malgrat tot, són unes persones altament simpàtiques, recorren Europa. Vénen per afers estatals, i han tingut excel·lents resultats. Els altres reis, no s'haurien mogut del seu país i haurien deixat que actuessin els diplomàtics.

Han anat a gairebé tots els països que tenen monarquia, llevat dels nòrdics. No han entrat a Espanya. En canvi, van a Rússia.

Són els primers reis que entren a les repúbliques soviètiques. Això diu molt i molt a favor dels monarques afgans i dels soviets.

✱

Diuen que el diari "El Progreso" tornarà a sortir cada dia. Perquè, ara, ha estat un temps essent un diari setmanal, que és com si diguéssim un negre de color blanc.

Es clar, Lerroux no podia deixar de tenir un òrgan que publicés cada dia, diàriament, les seves interessants paraules i els seus projectes magnets, i on es notifiqués el seu important estat de salut.

✱

Sembla que han estat trobades les nenes desaparegudes. Segurament les agafà una ensulciada i quedaren enterrades en unes runes. El fet, però, no està encara comprovat.

Si fos cert, ens n'emportaríem una gran decepció. Després de la propaganda que es féu en ocasió de la desaparició d'aquestes tres nenes, si resultaren agafades sota un esclavissament de terres, deixariem de creure per a sempre en els esdeveniments novel·listics.

✱

Fa poc dies, entraren lladres en un establiment del carrer de la Diputació, 255.

Els lladres devien ésser gent humil i s'acontentaren amb poca cosa. Se n'emportaren, només, una caixa que pesava 200 quilos.

Té molta gràcia el cas que ocorregué a Birche (Alemanya): el director de la presó era el cap d'una banda de malfactors.

Cada vespre, el que era director de la presó, anava a algunes cel·les, donava instruccions als que les habitaven i els obria les portes del carrer. L'endemà, els pensionistes tornaven a entrar, ell els visitava i es partien els beneficis.

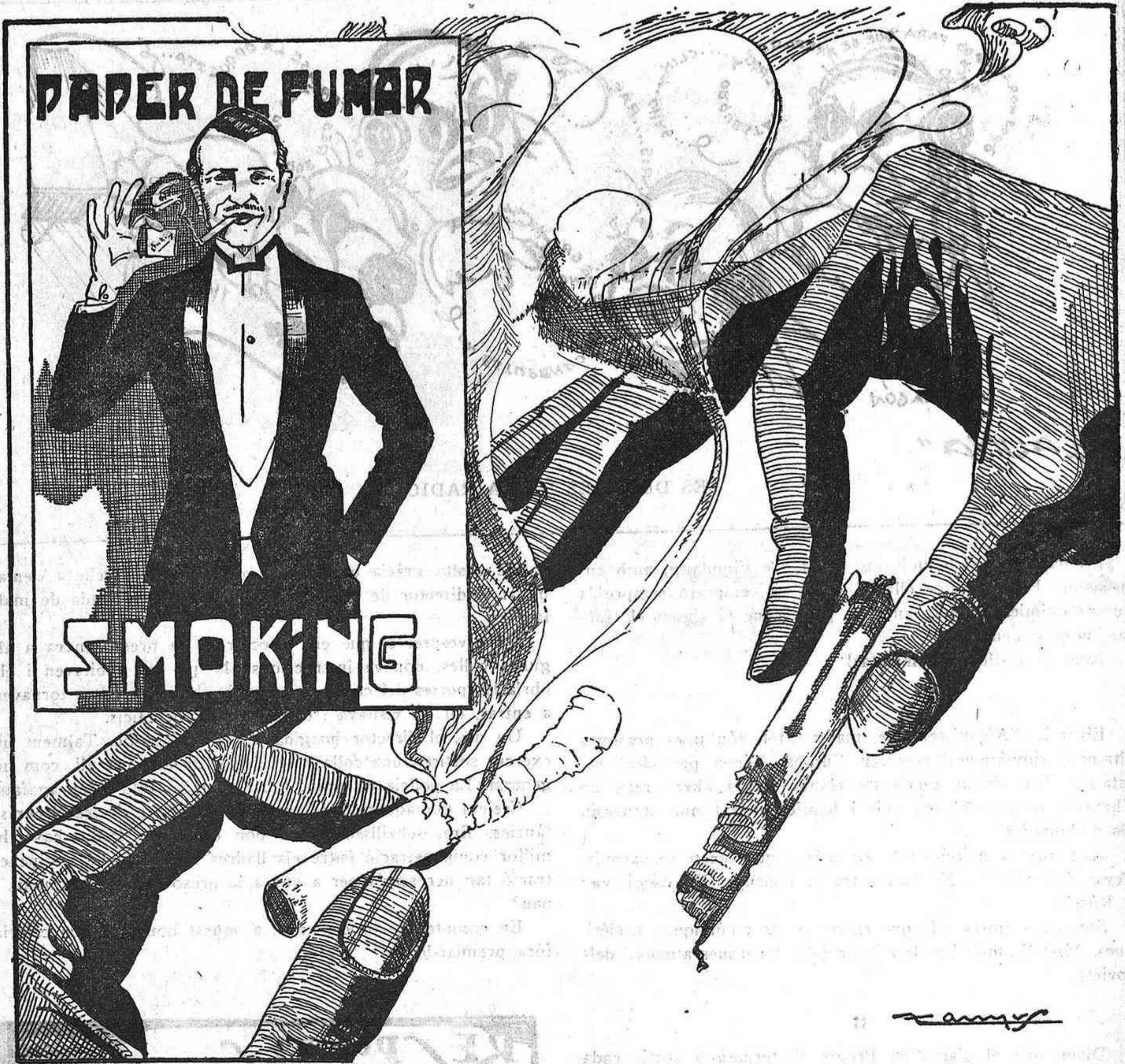
Un dia, el director imaginà un cop magnífic. Talment un exèrcit, sortiren una colla de lladres i dirigits per ell, com un general. La policia els topà; lluita armada; tots foren agafats.

Creiem que aquest director estava a l'altura de les circumstàncies. Era, senzillament, un bon director. ¿Podia haver-hi millor compenetració entre els lladres i ell, aquella compenetració tan necessària per a què a la presó hi hagi harmonia i pau?

En comptes de processar-lo, a aquest home, el que caldria fóra premiar-lo.

Ll. R. C.: Anirà, no cal ja que us ho diguem.—F. G.: Home, ja ens plauen les orientacions noves al teatre, però les coses, dites d'una manera tan exagerada, en comptes de fer bé, fan riure.—M. B.: ¿Voleu dir que són versos el que ens heu tramès?—L. de la T.: Es tan poqueta cosa el vostre treball, que gairebé no teniu dret a ridiculitzar els que no treballen.—V. C.: Els vostres sonets no fan per al caràcter de la nostra publicació.—M. P.: No tingueu por, diabòlica angeta, que menyspreem els vostres treballs. Menyspreariem, però, molt menys encara, si sou tan gentil com el vostre pseudònim, les vostres obres.—N. V.: Ha arribat a les nostres mans amb una mica de retard, i ara, ja no seria d'actualitat.—A. F.: No podem publicar els vostres dibuixos.—D. C.: Rebuda la poesia "Guspira Sagrada". Anirà, si ens deixen. No podrà ésser, però, de seguida, perquè tenim molt i molt d'original.

PAPER DE FUMAR

SMOKING

Es un inconvenient una cigarreta que es consumeixi amb rapidesa, sense donar temps de assaborir-la. Es malgasta el tabac inútilment, les cendres cauen amb facilitat damunt del vestit del fumador, damunt la taula de treball, etc.

Es un inconvenient una cigarreta que s'apagui amb freqüència, havent d'encendre-la diverses vegades. Produeix cendres negres, i el tabac perd bona part dels seus sabor i aroma.

Aquets defectes queden eliminats empleant el **paper de fumar** **SMOKING** de combustió lenta, sabor agradós, molt resistent i fi. Es per aquestes raons que ha sigut el més ben acollit pels fumadors intel·ligents.

Llibreria Espanyola d'Antoni López ♦ ♦ Rambla del Mig, 20, Barcelona
TELÉFON A. 4115

Lo Noy de la Mare

Setmanari català de l'any 1865, escrit i dibuixat pel bo i millor d'aquell segle.

Reproducció en un volum octau, imprès sobre magnífic paper.

Preu: 5 Ptes.

OBRA NOVA

Llibre de versos

PER
MARIA RUSIÑOL
DE PLANÁS

PREU: 3 PESSETES

W. FERNÁNDEZ FLOREZ

JUAN RABEL

Relato inmoral Para escribir bien las cartas

NOVELA

(SEGUNDA EDICIÓN)

Un tomo 8.º, pesetas 5

Un tomo 8.º, pesetas 2

SANTIAGO RUSIÑOL

Màximes i mals pensaments

Pensa mal i no erraràs

PREU: 2 PESSETES

Un tros de paper

Setmanari de l'any 1865, dibuixat i escrit pels millors homes d'aquella època memorable.

Reproducció fotogràfica en tamany octau, imprès sobre paper de primera.

Preu: 5 Ptes.

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al libreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponals se'ls atorga rebaixes.

SA MAGESTAT LA QUARESMA

—Ja tornem a ésser aquí!
Nosaltres:—Però vol dir que no hi és tot l'any?